

PÁTEK 7.2.

Limský ráj a změt autobusů

Dneska ráno jsem se probudila dřív než všichni ostatní, (zatím co tady je půl deváté ráno, vy máte už půl třetí odpoledne), a tak jsme si řekla, že zatím aspoň popíšu, jaký byl náš první den.

Jelikož Jitka kvůli našemu časnému příletu nestihla snídani, vzpomněla jsem si, že mám ještě pár šátečků z Prahy. S nadějí v očích se na mě podívala... „S tvarohem?“ Samozřejmě, takže díky mami! Chutnaly i řidiči taxíku. Poté, co jsme se u Jitky ubytovali, musela ještě něco vyřídit na její bývalé univerzitě. Tak jsme si řekli, že toho využijeme a koukneme se, jak taková zaoceánská univerzita vypadá - jako v ráji. Nejdřív nás tam sice nechtěli pustit. Ale u dalšího vchodu jsme již měli větší štěstí. Jen jsme se usmáli a hlídač nás nechal projít, aniž by chtěl vidět naši studentskou kartičku. Univerzitu tvoří obrovský kampus ohrazený vysokou zdí. Vše je nové, všude spousta zeleně, běhají tam srnky, veverky a létají kolibříci. Takže vytváří obrovský kontrast k okolnímu městu, které je vyprahlé, protože leží, stejně jako celé peruánské pobřeží, v poušti.

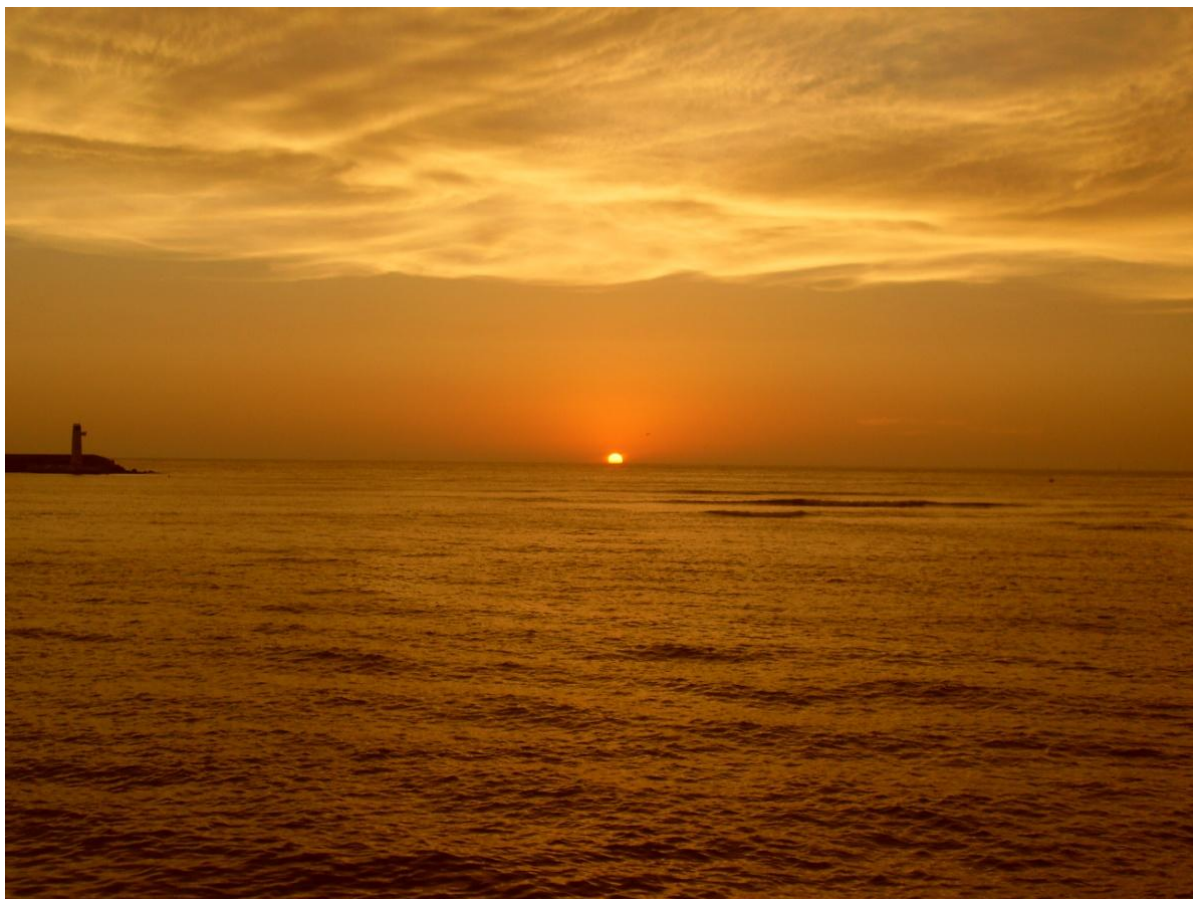
Sešli jsme se s Jitky přítelem Luchem (Peruánec), který je místním univerzitním profesorem, a ten nás vzal do sousední čtvrti na oběd. Tam jsme ochutnali naše první peruánské jídlo. Já měla jako předkrm brambory polité nějakou bylinkovou omáčkou vzdáleně připomínající koprovku a Zdenda avokádový vějíř. Jako hlavní jídlo jsem si dala bramboru plněnou masem a rozinkami, ta byla fakt vynikající a Zdenda rybu se sladkou bramborou. Ještě jsme k tomu dostali džbánec maracujové limonády a kompot a to vše za 13 solů pro jednoho (90 Kč). Zajímavé je, že tady ke každému jídlu servírují rýži, nehledě na to, co jste si objednali, (Suvha s Dilipem by byli nadšení). Také tu mají asi 25 druhů brambor a na každé jídlo se používá jiný typ.

Naší další zastávku byla nemocnice, páč Jitka tam musela opět něco vyřídit. To už tak skvělý zážitek nebyl. Bylo tam vedro a spousta lidí. Tady totiž téměř neexistuje střední třída, takže všechno

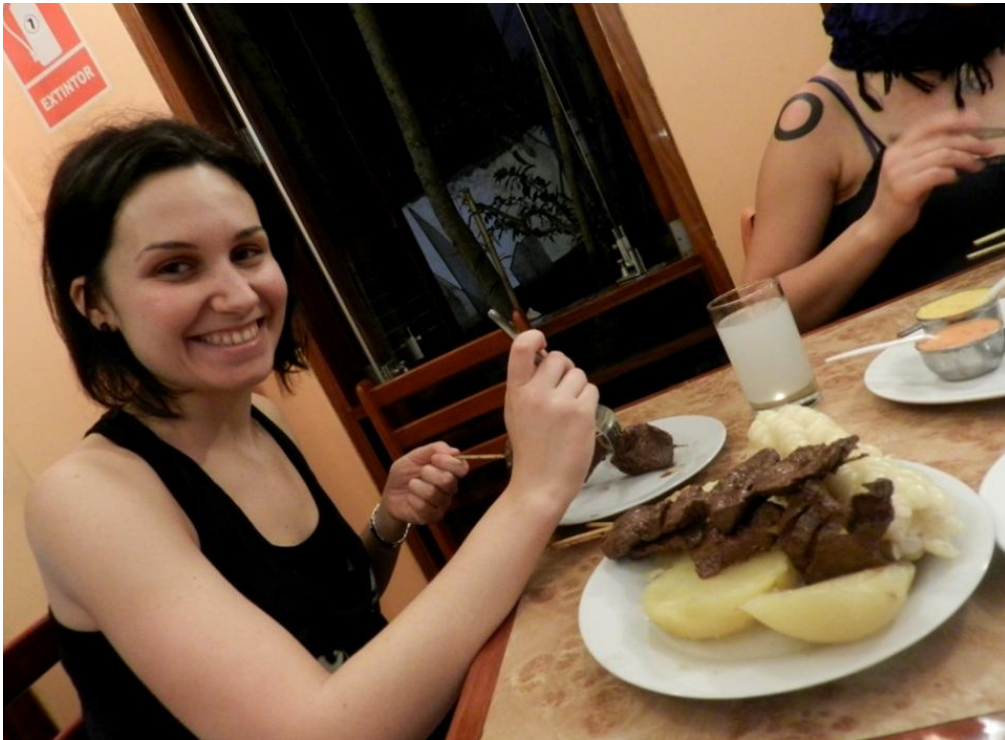
je buď hrozně levné a nacpané lidmi (nemocnice, restaurace, státní školy apod.) a nebo hrozně drahé.

Potom jsme se museli rozdělit, protože Jitka jela do práce, takže nás čekala cesta zpět do bytu bez průvodce. Trochu jsme se toho báli, protože doprava je tady šílená. Veřejnou dopravu tvoří oficiální velké autobusy a pak spousta mini autobusů, protože vlastně každý kdo si tady koupí větší auto, ho může vydávat za autobus. Zastávku poznáte tak, že na chodníku stojí víc lidí, a nebo prostě mávnete na okolo projíždějící autobus. Zjistit kam který autobus jede, je už komplikovanější. Když zastaví tak z něj vždy vyskočí nadháněč, který vám prodá lístek a vyřvává názvy hlavních tříd, kam jedou. Což ale znamená, že když se ve městě nevyznáte, tak jste ztracení. V autobuse se sedí kdekoliv a na počtu lidí nezáleží, takže například stačí přeskočit sedačku a můžete se vézt jako řidičův spolujezdec a to klidně i ve dvou. Díky tomu, že každý druhý má svůj vlastní autobus, je město úplně zacpané. Starostka se to snaží vyřešit tak, že vyměňuje několik těchto malých busů za jeden velký, kam se vejde více lidí, aby se doprava trochu uvolnila, ale bohužel se to nesetkává se zrovna pozitivním ohlasem. My jsme se nakonec zvládly s Jitčinou pomocí dostat až zpátky do bytu.

Tam jsme si chvíli odpočinuli, protože přece jenom dvanáct a půl hodiny v letadle bylo docela vyčerpávajících, i když to byl Boeing☺, a pak jsme se vydali na procházku po okolí. Ukázalo se, že asi tak 100 metrů od baráku se nachází pobřeží. Prošli jsme se po útesech a došli až dolů na pláž. Jelikož byl už večer a ne takové vedro, spokojili jsme se jen s rácháním nohou. Podívali jsme se na západ slunce nad Pacifikem – nádhera a šli zpátky, protože už konečně dorazil i Gabriel s jeho přítelkyní Laurou (taky Španělka). Gabriel se mi hned začal smát, že mám spálená záda, což byla trochu pravda, páč nám nějak nedošlo, že když přiletíme z 5 do 30°C, bylo by vhodné se namazat...nevadí, tak zítra.

Chvíli na to se vrátila Jitka s Luchem. Všichni jsme byli hladoví, a tak jsme si zašli na místní specialitu – na plátky grilované hovězí srdce. Mňam, bylo to výborné. Večer jsme usnuli jak zabití.

Laura a místní specialita (grilované srdce na plátky) – majitel restaurace původně začínal s pouličním prodejem, ale stal se tak oblíbeným, že si nakonec otevřel restauraci, před kterou se každý večer stojí fronty (jedna porce s přílohou i omáčkou je za 13 solů = cca 90Kč)

SOBOTA 8.2.

Procházka městem, neuvěřitelný výhled a Pisco

Dnes ráno, když se konečně všichni probudili, jsme zanechali Jitku s Luchem doma a vydali se ve čtyřech na průzkum města. Nejdříve jsme si prošli sousední čtvrť Miraflores. Lima má několik čtvrtí, z nichž jen pár je bezpečných a turisticky přístupných. Mezi tyto čtvrti mimo jiné patří ta, kde bydlí Jitka – Barranco a sousední Miraflores. Ta je asi nejbohatší částí celé Limy. Jejím největším lákadlem je opět úžasný výhled na oceán.

Odtamtud jsme jeli do historického centra. Samozřejmě jsme se nevyhnuli ani turistickým třídám, kde se nás místní tatěři snažili nalákat slovy „tatto, piercing, tattoo, piercing, cocain, tatto, piercing, marihuana, tatto...“, na co vlastně? Když byl čas oběda, pokračovali jsme objevováním peruánské kuchyně, tentokrát mořské plody, hovězí jazyk a jakási ryba, vše samozřejmě s rýží.

V restauraci mě čekalo neblahé zjištění, a to v podobě totálně spálených lopatek, (jak jsem to jen mohla necítit). Vyčítavě jsme se podívala na Zdendu, kterého jsme ráno prosila, ať mě namaže. „Vždyť jsi řekla, ať tě namažu tam, kde si nedosáhneš.“ To je sice pravda, ale v mém překladu to znamenalo „celá záda“, za to Zdenda to vzal očividně doslovně a namazal mi jen prostředek zad. Laura byla taky trochu spálená, takže si myslím, že chyba byla jednoznačně na straně kluků.

V centru města jsme si zakoupili výlet autobusem na kopec pokochat se trochu výhledem. Nacpaný autobus vyrazil z centra, projížděli jsme čím dál chudšími částmi města, až jsme se dostali do slumů. Tam nás varovali, ať nevystřikujeme ruce z okýnka a nevyndáváme foťáky nebo telefony. Autobus chvílemi vypadal, že to zabalí, ale nakonec nás vyvezl krkolomnou strmě stoupající uličkou až

na vrchol. Do té doby jsme si myslela, že kopec je na kraji Limy, ale až tady jsem zjistila, že se vlastně nachází uprostřed. Nikdy jsme tak obrovské město neviděla. Táhne se na všechny strany, kam až člověk dohlédne. 9 milionů obyvatel bydlí na 2500 km², to když porovnáme s ČR (10,5 milionů na 80 000 km²)...no prostě jsme tam jen stáli s otevřenou pusou a zírali.

Když nás autobus svezl dolů, pokračovali jsme v bloudění centrem. Na ulici jsme viděli kromě spousty pouličních prodáváčů také lamy a opici. Pokaždé, když jsme zabloudili moc daleko, začali nás lidé varovat, ať tam nechodíme a tak jsme se drželi stále ve stejné vzdálenosti od centra. Poté jsme se sešli s Jitkou a Luchem a dali si večeři. Nakonec nás vzali na peruánský národní drink Pisco Sour do baru, kde vznikl. Pisco je brandy vyrobené z vína, Pisco Sour je pak mix Pisca, limetkového džusu, syru, bitteru a našlehaného bílku. Drink je to docela silný, a tak jsme si dali jen jeden, naskládali se v šesti do Luchova auta a honem domů spát.

Pisco sour

NEDĚLE 9.2.

Slumy a ovoce

Já, Zdenka a Jitka jsme již v sedm byli na nohou, protože jsme se den předtím přihlásili jako dobrovolníci na pomoc budování veřejného prostoru ve slumech. Přibližně jen 30% Limy je tvořeno normálním městem, zbytek jsou slumy. Vznikají tak, že se sem stěhují lidé z džungle a z hor za vzděláním a za prací, většinou z důvodů, aby si jejich děti polepšily a měly v životě více možností. Taková skupinka lidí přijde, obsadí určité území a vybuduje na něm rákosové přístřešky, ty časem přestávají na dřevěné a ty postupně přebudovávají na zděné jednoduché jednopatrové domečky. Dům se potom zvětšuje a dostavuje s tím, jak se rodina rozrůstá. Kvůli chudobě jsou pak samozřejmě ve slumech příšerné podmínky a šíří se odtamtud kriminalita. Většinou nemají vodu, elektřinu ani kanalizaci, vše získávají až postupně a ve valné většině případů pouze na černo. Domy si staví sami, což znamená, že když jednou za deset let přijde větší zemětřesení, úplně vše spadne, je spousta mrtvých a musí začít s budováním opět od začátku. Vzhledem k tomu, jak to funguje, asi není žádné velké překvapení, že je zde totální absence veřejného prostoru.

Proč si nezahrát fotbal uprostřed silnice...

Právě to se snaží změnit současná starostka, a tak vzniklo několik projektů na podporu slumů. Jedním z nich je i ten, kde pracovala Jitka, a který je prozatím stále ve fázi návrhu. Projekt, na který jsme se přihlásili my, je trochu jiný. Nejprve se identifikuje místo, kde se bude zasahovat, pak v rychlosti vznikne návrh, co se tam změní a během jednoho dne to tam dobrovolníci společně s místními obyvateli postaví. Takhle vznikají například hřiště, parky či divadelní scény.

BARRIO MIO

VOLUNTARIADO

JORNADAS DE RECUPERACIÓN DE ESPACIOS PÚBLICOS

¡ Ven y participa de faenas comunales para transformar los barrios de Lima !

CAPACITACIÓN

Miércoles, 26 de febrero 2014 - 5:30pm a 8:00pm
Salón de los Espejos del Palacio Municipal

INFORMES SOY LIMA

Laura Márquez: 979792510 / #673107
laura.marquez@munlima.gob.pe

BENEFICIOS Y FACILIDADES DEL VOLUNTARIADO

- Capacitación sobre espacios públicos y estrategias participativas de intervención urbana.
- Movilidad, refrigerio y almuerzo en las jornadas.
- Certificado de participación.

Dojeli jsme na místo srazu, tam nás naložili do auta a odvezli do slumu, kde se mělo pracovat. Zážitek to byl zajímavý, také díky tomu, že normálně se člověk do slumu nedostane, protože to prostě není bezpečné natož, když vypadá jako gringo, (označení cizince bílé pleti v Latinské Americe, většinou chápané jako ne zrovna lichotivé). Tam nám také konečně řekli, co bude dnešním úkolem – výstavba parku, jehož součástí je i dětské hřiště.

Původně jsme si myslela, že to není možné, ale do tří odpoledne jsme téměř se vším byli hotoví. Stromky, tráva, kameny, ohraničení, prolézačka z pneumatik...Nejlepší bylo, že hned jak jsme to dokončili, přiběhlo tam pár dětí a začaly si tam hrát a předák místního slumu, který byl vážně dojatý a hrozně moc nám děkoval. Za těch pár mozolů to rozhodně stálo.

Domů jsme se vrátili špinaví a poměrně vyřízení. Potkali jsme se s Gabrielem a Laurou, kteří mezitím byli navštívit kamarády Lauřiných rodičů. Ti vlastní nějakou snobskou restauraci právě v Miraflores, zaměřenou na kuchyni z džungle, takže ochutnali další spoustu neznámých, ale delikátních jídel a ještě je vzali na projížďku po místních ruinách. My jsme také chtěli něco nového ochutnat, a tak jsme zašli do restaurace na Limskou specialitu – ceviche. Ceviche je syrová ryba nakrájená na plátky v citronové šťávě s cibulí a kupodivu to chutnalo i mě.

Jedna z nejlepších věcí v Peru je ale ovoce, a tak jsme se cestou zpátky stavili na trhu. Za prvé tady mají mnohem více druhů, za druhé je to mnohonásobně levnější a za třetí výrazně chutnější. Pokud jste měli například mango jen někde v Evropě, tak nemáte nejmenší tušení, jak takové mango vlastně chutná. Takže druhou část večere tvořilo exotické ovoce, vařené artyčoky a samozřejmě brambory.

Po večeri jsem si ještě zašla s Jitkou posedět s pivkem nad oceánem a pak už spát. Protože opět musíme vstávat před sedmou, abychom chytli ranní let do Cuzca.

